

Skolík Ágnes

A csodatermő fa

Hol volt, hol nem volt, a napsugaras rét közepén állt a csodatermő fa.

Miért volt csodatermő? Mert csodákat termett!

Ha valaki a közelébe ment és elsuttogta a kívánságát, az bizony szempillantás alatt teljesült!

Az egész még akkor kezdődött, amikor a csodatermő fa első kis hajtása kibújta a föld alól és szétnézett a domboldalon.

-Ó de szomorú, kopár ez a hely...sehol egy fa, egy virág, egy patak...vajon milyen lesz az élet ezen az unalmas helyen...?-gondolkodott el a kis facsemete.

-És vajon belőlem mi lesz? Milyen fa magját sodorta ide a szél, amelyből kikeltem?

Nem is tudom mi szeretnék lenni? Almafa, körte, vagy cseresznye...?-

Ahogy ezen gondolkodott, megjelent mellette egy kicsiny manó, és így szólt hozzá:

-Kedves kis fácska, meglásd csodaszép, élettel teli vidék lesz a mostani sivár helyen, de csak akkor, ha segítesz nekem!

-Mit kell tennem, mondd kismanó!

-Mivel úgy hallottam, nem tudsz választani, hogy mit is teremjél, ha nagy fa leszel, ezért megajándékozlak a csodatevés hatalmával!

Amikor nagy fa leszel, te leszel a világon az egyetlen fa, amely négyféle gyümölcsöt terem: almát, körtét, cseresznyét, és barackot.

Cserébe viszont teljesítened kell a hozzád forduló teremtmények kívánságait!

-Rendben van kismanó, elfogadom tőled a csodatévő hatalmat!-

Ahogy ezt kimondta a kismanó ahogy jött, olyan hirtelen el is tűnt.

Telt múlt az idő, és a fácska hatalmas, erős fává cseperedett és megjelentek rajta az első termékek: egyik ágán alma, a másikon körte, a harmadikon cseresznye, a negyediken barack, és még jutott hely egy mókusnak és egy madárkának is.

A fácska nagyon boldog volt, hogy ennyiféle finom gyümölcs terem rajta, és eszébe jutott a kismanó, akinek ezt köszönhette.

-Hm...a kismanó azt mondta, hogy csodatévő hatalmam lesz, ha nagy leszek.

Vajon tényleg van ilyen varázserőm...?-gondolkodott el a fa.

Abban a pillanatban egy szép hófehér hattyú szállt le a fa mellett.

-Ó de kár, hogy nincs itt egy tavacska, ahol úszkálni tudnék- gondolta a hattyú.

A fa ahogy meghallotta a hattyú kívánságát, valami különös dolgot érzett, egy soha nem tapasztalt jó érzés lett úrrá rajta.

És egyszer csak egy forrás tört fel, mellette amelyből egy kék vízű tavacska keletkezett.

A hattyú boldogan besétált a vízbe és úszkálni kezdett.

- Ez igaz, nem álmodom?- kérdezte ekkor a fa saját magától- én teremtettem a kis tavacskát a hattyúnak?

El sem akarta hinni ami történt, és várta, hogy újra kipróbálhassa csodatévő erejét.

Néhány nap múlva álmos csoszogással egy sündisznó jelent meg a fa alatt.

-Hm..de szép gyümölcsök vannak ezen a fán! De jó is lenne ha egy szép piros alma lepottyanna róla...-mondta vágyakozva a süni.

Még végig sem gondolta, és már ott is volt mellette a szép piros alma, aminek nagyon megörült és rögtön falatozni kezdett belőle.

A fa ekkor már a pillangókra figyelt, akik a lombja mellett szállkostak.

-Ezen a réten nincsenek virágok? Akkor hol fogunk megpihenni a hosszú út után?-tanakodnak a pillangók.

Ebben a pillanatban a sivár rét csodálatos virágos mezővé változott, ahol millió szebbnél szebb virágszirom hívogatta a fáradt pillangókat.

A csodatermő fa egyre nagyobb örömmel szemlélte a körülötte benépesülő rétet, az állatokat, virágokat, és hálásan gondolt az öreg manóra, akinek a csodatévő erőt köszönhette.

Egy nap aztán egy férfi és egy nő jelent meg a réten, akik egy kislányt vezettek kézenfogva.

-Ó de gyönyörű vidék ez- sóhajtott fel az asszony.

- Bizony jó lenne itt lakni és állatokat tartani, kertészkedni...-válaszolta a férfi.

Ekkor egy kis felhő ereszkedett a tájra, és mikor újra tisztán lehetett látni, a szemközti domboldalon egy csudaszép házikót pillantottak meg.

Boldogan szaladt a kis család, hogy birtokba vegye a házikót, melynek ablakai hívogatóan integettek nekik.

Telt múlt az idő, tavaszra nyár, nyárra ősz következett.

A kis hajtásból hatalmas fa lett és benépesült körülötte a rét, a domboldal, de még a levegő is.

A tavon hattyúk, kacsák úszkáltak, a fa lombjai között mókus lakott, az ágak között madarak fészkeltek.

A réten virágok nyíltak, domboldalon a házikóban a kis család boldogan éldegélt.

A házhoz nagy udvar tartozott, ahol a sok-sok háziállat kedvére kapirgálhatott, legelhetett, futkoshatott a szép zöld pázsiton.

Ahogy közeledett a tél, a csodatévő fa egyre több levelét hullatta le, betakargatta a földön megbújó csigákat, rovarokat és menedéket nyújtott nekik a hó és a hideg ellen.

Csupasz lett a fa, de hiába volt a hideg, ő nem fázott, hiszen büszkén és boldogan gondolt arra, hogy milyen sok jót, csodát tett az év folyamán.

Őszre tél, télre tavasz jött újra és a rét újra megtelt étellel. Kibújtak a rovarok az avar alól, fészket építettek a madarak, a réten gyerekek játszottak.

A csodatermő fácska pedig újra gyümölcsöket érlelt, és hálás szívvel gondolt az öreg manóra, hiszen neki köszönheti, hogy életet lehelt a sivár pusztaságba.

Aki nem hiszi járjon utána...és ha megeli a csodafácskát, kívánjon valamit!

A csodálatos falvédő, melyet a képen látsz, egy óvodának készült. Skolík Ágnes alkotása.

www.minivarroda.hu

